

Hi havia una vegada un escriptor que va venir a l'Escola...

Això no tindria res d'especial si no diguessim que ja fa **vint-i-cinc anys** d'aquella primera visita i si no hi afegíssim que aquest escriptor és un escriptor excepcional i un amic entranyable. Aquest escriptor-amic és diu: **JOAQUIM CARBÓ**.

Avui, diada de Sant Jordi, nosaltres li dediquem els Jocs Florals de l'Escola i ell ens adreça aquestes ratlles de felicitació a tota l'Escola.

ABRIL de 2006
Xarxa Supplement
núm.20

A L'ESCOLA VEDRUNA DE TONA D'UN NOVEL·LISTA AMIC

Quan un es fa gran, per no dir vell, s'adona que de gairebé tot ja fa seixanta, cinquanta o quaranta anys. Per sort, hi ha esdeveniments que també celebren algun aniversari sonat en què els protagonistes poden ser ben joves, encara, perquè no és tan llunyà..

És el cas dels Jocs Florals de la vostra Escola, que es van començar a celebrar ara fa vint-i-set anys. I en fa vint-i-cinc de la meva primera visita a l'Escola. I consti que, si no fos que m'ho ha recordat la Mercè, hauria dit que no en feia tants. A més, també m'ha fet saber, que alguns dels nois i noies que avui tenen la sort d'entrar cada dia a les vostres aules són fills o filles d'alumnes que vaig conèixer fa vint-i-cinc anys.

En altres ocasions he tingut ocasió de parlar dels meus contactes amb l'Escola

Vedruna, però no farà mal a ningú que faci memòria...

La tutora de vuitè de bàsica va fer que a la seva classe es llegís *En Felip Marlot*, unes narracions sobre un detectiu que jo m'acabava d'inventar. En acabar la lectura, em van convidar i em van rebre de la manera més divertida i original que pot emocionar un autor: disfressats de personatges del meu llibre, les noies i els nois de la classe em van atabalar a preguntes i van passar unes diapositives relacionades amb les aventures del meu detectiu. No cal dir que vam quedar molt amics. I encara ens en vam fer més quan, al cap d'un setmanes, em regalaven un llibre titulat *Vida de perdiguer*, amb una trentena d'històries protagonitzades per en Felip Marlot, escrites amb molta grapa i traça. Això em va moure a escriure'n unes quantes més per fer amb tot plegat un volum que va publicar l'editorial de l'Abadia de Montserrat. El dia que vam

**Sant
Jordi**

tenir el llibre imprès, hi va haver festa grossa a l'escola! La Maria Rius, que l'havia il·lustrat, i jo vam fer acte de presència i ens vam divertir xerrant i explicant-nos la vida i miracles. Fins i tot ens vam menjar un pastís molt bo que el pare d'un dels autors, que era pastisser, va fer clavat a la portada del llibre que es va titular *Un altre Felip Marlot, si us plau*.

El fet va portar cua i en més d'una ocasió m'he trobat amb la Mercè i, també, amb els més lletraferits de l'escola, alguns dels quals avui treballen amb feines relacionades amb el món de la cultura. De la mateixa manera, en alguna altra ocasió he escrit algun text amb motiu dels Jocs Florals, ara no puc recordar de quin any, així com pel llibre commemoratiu de l'Escola, al costat de personalitats com el crític i pedagog Joan Triadú i el poeta que ja no és amb nosaltres Miquel Martí Pol.

Em sap molt de greu no poder-vos acompanyar avui en la celebració de Sant Jordi i dels Jocs Florals, però en fa uns quants que visc apartat del món escolar perquè, xerrameca com sóc, quan em trobo entre amics i lectors no puc parar de parlar, se m'irrita el coll i he de córrer a prendre uns medicaments que no em fan cap favor. Quina llàstima!

Per aquest motiu, escric unes ratlles per felicitar de tot cor els poetes guanyadors i, també, els qui no hagin tingut la sort de sortir premiats. No hi fa res, perquè el més important de tot és haver-se tancat una estona a reflexionar per escriure unes quantes paraules ben arrengrades que expressin amb sinceritat tota mena de sentiments. Uns Jocs Florals, i més entre companys, no són una història de vencedors ni vençuts, ja que l'únic que hi surt guanyant és la poesia que s'ennobleix amb l'obra de tots.

**Sant
Jordi**

És molt possible que, com ja va passar fa vint-i-cinc anys, alguns de vosaltres continueu escrivint versos, narracions o guions al llarg de la vostra vida, però fins i tot els qui no ho facin no deixaran de ser poetes si mantenen una actitud constructiva, ordenada i respectuosa amb els altres. Ser poeta és saber guanyar i saber perdre. I, sobretot, saber escoltar les raons dels altres. És possible que ja us ho hagi dit en alguna ocasió, això, però és que ho sento de debò.

I si algú es dedica a la mateixa professió que jo vaig triar fa molts i molts anys, estic segur que sempre tindrà motiu de distracció, que mai no s'ensopirà i que no tindrà problemes per omplir el seu temps. Escriure és com menjar sopes, que fa que te les pensis totes. I no solament que te les pensis, sinó que vagis pel món amb els ulls molt oberts per captar tot allò que passa pel teu voltant. Això vol dir que també s'ha de

ser molt tafaer: tant en dins com en fora. Vull dir que algú que vulgui retratar el món en què viu, per un cantó s'ha d'escorcollar ell mateix per saber per què fa les coses d'una manera i no d'una altra, per què hi ha temes, paisatges, persones i fets que el motiven o que el fan reaccionar, i per què n'hi ha que el deixen indiferent. I, també, mirar al voltant, veure, comprendre, aplaudir o indignar-se amb els capteniments de les persones; fixar-se en els canvis de la naturalesa; reaccionar favorablement davant la bellesa i indignar-se amb les injustícies... I armar-se de valor per explicar-ho als altres.

Ai! Si en tenim de coses per explicar-nos! Quina llàstima que no us les pugui dir de paraula, cara a cara, discutint la jugada, rient i jugant.

Que visquin molts anys els Jocs Florals!

Joaquim Carbó

**Sant
Jordi**

PREMIS GENERALS

EDUCACIÓ PRIMÀRIA**FLOR NATURAL****XAVIER BIARNÉS (2n)****VIOLA D'OR****AITOR GEA (5è)****ENGLANTINA****ALBA ROCA (6è)****EDUCACIÓ SECUNDÀRIA OBLIGATÒRIA****FLOR NATURAL****CLÀUDIA CABRERA (1r)****VIOLA D'OR****MERITXELL MAS (4t)****ENGLANTINA****AROA CASADEVALL (3r)**

Membres del jurat:

Cristina Escrig

Raquel Sandoval

Laia Molins

Eulàlia Baulenas

Núria Roger

Mireia Sabaté

M.Dolors Font

Mercè Pratsobrerroca

Sandra Petitbò

Montse Rosell

Joan Roca

**Sant
Jordi**

POESIA

NIVELL	TÍTOL	AUTOR
1r EP	L'amor	ARNAU MIR
2n EP (Accèssit)	La nit El camaleó que no té por	XAVIER BIARNÉS RAMON ROMEU
3r EP (Accèssit)	L'amor El bany	MARINA CARRASCO PAU CLAPÉS
4t EP (Accèssit)	El flam El meu cos	ADRIÀ PUJOL HELENA LEAL
5è EP (Accèssit)	Escombraries Les 4 estacions	AITOR GEA AÍDA FONT
6è EP	Amics	ALBA ROCA
1r ESO 2n ESO	Recull de poemes Immobilitat	CLÀUDIA CABRERA CARLA GES
3r ESO	El mar	AROA CASADEVALL
4t ESO (Accèssit)	Un record d'amor Records ignorats	MERITXELL MAS NÚRIA MAS

NARRACIÓ

NIVELL	TÍTOL	AUTOR
P 5A	-----	MARTAARUMÍ
P 5B	-----	ELOI SÁNCHEZ
1r EP	El Pinzell	Xavier López
2n EP	El gat arruïnat	Eduard Molist
3r EP	La guineueta	Ester Cànovas
4t EP	La tortuga trista Per què els galls canten al matí? (ACCÈSSIT)	Núria Esmarats Adrià Vila
5è EP	El cuc poruc L'avi de pagès (ACCÈSSIT)	Pol Puigdollers Adrià Vilalta
6è EP	Com un petit Mozart	Helena Cànovas
1r ESO	Perduda en els meus pensaments	Gemma Romeu
2n ESO	Dins una habitació blanca	Marina Rierola
3r ESO	Amors d'estiu A l'extrem de la realitat (ACCÈSSIT)	Laura Barceló Paul Sánchez
4t ESO	Alguna cosa més que una illa Monòton, però necessari (ACCÈSSIT)	Maria Puiggròs Mònica Rovira

DIBUIX:

GRUP-CLASSE

GUANYADOR

P3 A
P3 B
P4 A
P4 B
P5 A
P5 B

Camila Machado Coyant
Irina Fontarnau Planas
Judit Martínez Sánchez
Júlia Comellas Ortega
Ivet Lledó Carpio
Xènia Vilardell Riera

CÒMIC:

NIVELL

GUANYADOR

1r EP	Laia Mas «La princesa i el príncep pugen a una muntanya»
2n EP	Aniol Oriol «El partit d'hoquei»
3r EP	Lídia Salvans «L'all i oli» Irene Bruch «L'aniversari de la Clàudia» (Accèssit)
4t EP	Laura Sans «Una excursió moguda»
5è EP	Mireia Calvo i Berta Velasco «La guarderia de Sant Jordi» Aurora Marqués i Laia Vilar «Les fruites»
6è EP	Michael Sánchez «L'àvia hip-hop!» Nil Brugulat «Una noia desesperada» (Accèssit)
4t ESO	Laia Portet «Ciber nòvio»

**Sant
Jordi**

FINALISTES POESIA

NIVELL	ALUMNES
1r EP	Berta Vidal, Laia Mas, Sergi Oliva, Oïda del Río, Elisabet Ausió
2n EP	Marta López, Arnau Rodríguez, Esteve López, Daniel Nadal, Aleix Aragonès
3r EP	Gerard Quintana, Clàudia Codina, Alba Molist i Irene Codina
4t EP	Laia Angulo, Natàlia Castejon, Mar Coll i Maria Romeu
5è EP	Aïda Carretero, Sergi Segura, Aida Perarnau i Marina Tubau
6è EP	Mar Recarens, Anna Giralt, Alex Martín,, Cristian Gea, Paula Roura i Pol Pla
1r ESO	Anna Vila, Marina Solà, Gemma Romeu, Aida Cilleros i Bruna Oriol
2n ESO	Fredi Prat, Berta Portet, Gil Vilarrasa i Marina Rierola
3r ESO	Laura Barceló
4t ESO	Mònica Rovira, Gisela Garcia, Irene Pérez i Maria Puiggròs

FINALISTES PROSA

NIVELL	ALUMNES
P5	Adrián Pérez, Jana Ausió, Roger Serrabassa, Yael Moragas
1r EP	Alba Comas, Sara Oliver, Aura Casanovas, Pol Molas
2n EP	Gerard Ausió, Maria Valero, Arianna Fernández, Paula Jordà i Alba Masramon
3r EP	Núria Castany, Aina Mas, Paula Rodó, Cristina Pol i Susanna Roselló
4t EP	Albert Parés, Daniel Tomàs, Laia Baulenas i Anna Arumí
5è EP	Anna Cussó, Clàudia Capdevila i Elisabet Calvet
6è EP	Oriol Chandre, Mar Recarens, Gemma Fontseca, David Martínez, Èric Pla i Víctor Castejón
1r ESO	Montserrat Valero, Mireia Raya, M. Àngels Candel, Judit Molas i Anna Vila
2n ESO	Berta Portet, Carla Ges i Fredi Prat
3r ESO	Fede Guerrero i Aroa Casadevall
4t ESO	Pol Puigdomènec, Josep M. Rubio i Lídia Portet

**Sant
Jordi**

FINALISTES DE DIBUIX I CÒMIC

NIVELL	ALUMNES
P3	Josep Güell, Mireia Llahí, Aida Tarradellas, Laura Creus, Eulàlia Colomo, Clàudia Torrents, Roger Vilaró i Natàlia Mauri
P4	Aina Pladevall, Ingrid Baños, Laura Ares, Ferran Jiménez, Aina Perarnau, Pol Serra, Gerard Cilleros i Marc Boix
P5	Alba Carrasco, Esteve Ferrer, Adrià Pla i Nicolau Vilaró
1r EP	Maria Pinteño, Carla Pratdesaba, Júlia Cussó, Ferran Buixaderas, Pol Pacheco i Sergi González.
2n EP	Aleix Aragonés, Arianna Fernández i Martí Gibaja.
3r EP	Eloi Codina, Irene Codina, Núria Riera i Maria Solà
4t EP	Anna Ginestet, Adrià Vila, Carla L'Nópez, Arcadi Casanovas i Patrícia Beorlegui
5è EP	Narcís Oriol, Aida Carretero, Aida Font, Pol Puigdollers, Albert Rigol, Clàudia Capdevila, Adrià Vilalta i Carles Fernández.
6è EP	(Desert)

**Sant
Jordi**

PREMIATS DE PARES I MARES

PREMIATS DE MESTRES

POESIA

Teresa Tordera

PROSA

(Desert)

POESIA

Montse Vilaró
Lluís Vives (ACCÈSSIT)

PROSA

Núria Garriga
M. Rosa Cuní (ACCÈSSIT)**Sant
Jordi**

Dibuix P3:

El mussol.

Irina Fontarnau
(P3 B)

Camila Machado
(P3 A)

Dibuix P4:

El dofí, alegre i content,
travessa l'oceà
ràpid com el vent.

Júlia Comellas
(P4 B)

Judit Martínez
(P4 A)

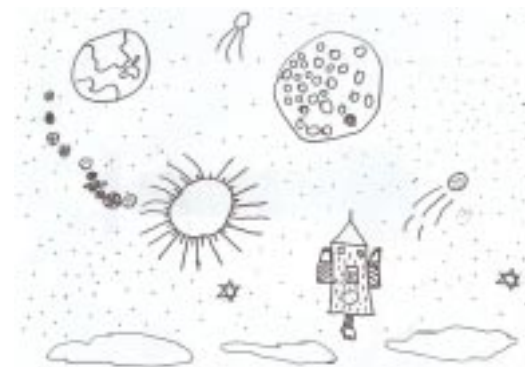

Dibuix P5:

L'univers és tot.

Ivet Lledó
(P5 A)

Xènia Vilardell
(P5 B)

Les estrelles brillen molt
perquè són molt brillants com
la purpurina i jo voldria ser com
la Lluna.

Las estrellas brillan
molt por ser muy brillantes
como la purpurina i yo quisiera
ser como la luna.

Marta Arumí
(P5 A)

la lluna és una
l'Univers
en tot

La lluna és una
l'Univers és tot.

Eloi Sánchez
(P5 B)

narració

**Sant
Jordi**

L'amor

L'amor no es pot imitar.
 Estic enamoraaaat.
 L'amor ho supera tot.

Arnau Mir
 (1r EP)

La nit

Nit fosca,
 Nit sense lluna.
 I el cant de les mil i una òlibes,
 I les petjades d'un llop.

Xavier Biarnés
 (2n EP)

El camaleó que no té por

Jo tinc un camaleó
 que no li fa por la foscor
 i canvia de color.
 Tant si és verd, vermell o blau
 és un camaleó normal.

Canvia de color
 i, en un minut,
 ja ha desaparegut.

Ramon Romeu
 (2n EP)(Accèssit)

L'amor

Vermell, vermell
m'agrada el vermell del cor de les flors
i dels llavis que es fan un petó
vermells i rosats.

Com una poma rosada
amb un caramel de maduixa
i també de mel.

Marina Carrasco
(3r EP)

El bany

A mi m'agrada banyar-me
i poder imaginar:
que l'esponja és un vaixell gran
i la pinta un gran calamar.
Les bombolles són onades
i el sabó un peix entremaliat
que no es deixa pescar.

Pau Clapés
(3r EP)(Accèssit)

poesia

**Sant
Jordi**

El flam

El flam, ai caram!
 No alça ni mig pam
 d'un plat petit de postres,
 no dels grossos de menjar ostres.
 Quan tires al plat,
 Es mou de cap a cap.
 I quan te'l menges,
 És tan deliciós
 Que te'l menjaries
 De dos en dos.

Adrià Pujol
 (4t EP)

El meu gos

El meu gos quan veu la lluna
 es menja una pruna.
 I quan veu les estrelles,
 mou les orelles.

No fa molt, el meu gos es va morir,
 i el meu cor es va encongir.
 Va morir d'un empatx de pruna,
 i tot per culpa de la lluna.

Però el meu gos deu estar feliç,
 perquè en el cel deu haver tastat l'anís.
 I el meu gos mentre vola,
 olora farigola.

Helena Leal
 (4t EP)(Accèssit)

Escombraries

La pela de taronja
i l'espina de rap
somiquen amb l'esponja
i l'agulla de cap.

La llauna de tonyina
i el cartró de llet
ploren amb la sardina
i el rovell d'ou desfet.

Aitor Gea
(5è EP)

Les quatre estacions

Hivern, tu que deixes
una capa blanca.

Primavera, tu que deixes
una aroma molt fresca.

Estiu, tu que deixes
totes les fulles verdes.

Tardor, tu que deixes
la frescor.

Hivern, primavera, estiu i tardor
un clima millor.

Aida Font
(5è EP)(Accèsit)

poesia

**Sant
Jordi**

Amics

Els amics són una felicitat,
una alegria, un patiment,
un sentiment.

Amb els amics pots
jugar, cantar,
riure, gaudir
i una amistat compartir.

A un amic de veritat
pots explicar-li somnis,
compartir penes, esperança,
bons moments...

Un amic de veritat
és difícil de trobar,
si el teniu no el deixeu escapar.

Alba Roca
(6è EP)

Recull de poemes (1r eso)**L'arbre**

Sobre una catifa verda,
i envoltat de flors,
un gegant de moltes mans
convoca reunions d'ocells.

Clàudia Cabrera

Plou

Des de la meva finestra veig passar la
gent.
El cel plora,
i en un moment el carrer s'ha omplert de
colors,
Infants, mares i àvies corren per
aixoplugar-se,
però una petita gota de sol,
desaparèixer la pluja.

Clàudia Cabrera

poesia i

**Sant
Jordi**

Recepta

Cent grams de plors,
 cinc-cents d'alegria
 deu de tristor, i
 vuit-cents cinquanta de rialles,
 barreja-ho:
 tindràs el puré de la meva infantesa.

Clàudia Cabrera**Records**

Una mà acollidora,
 Una classe buida,
 Un mural que cau.

Orelles que m'escolten,
 Un sofà taronja,
 Pudor de crispetes cremades.

Uns peus que no trepitgen,
 Un pati acollidor,
 I trucades inesperades.

Clàudia Cabrera**Immobilitat**

Peus tranquils,
 sala gran sense fi.
 Tu esperant-me a les escales.

Respiració profunda,
 cel amagat darrere les fulles,
 prat amb herba nedant a l'horitzó.

Vent remogut,
 herba que voleia al ritme del vol de
 l'ocell,
 dues persones ballant damunt el glaç.

Carla Ges
(2n ESO)

poesia

**Sant
Jordi**

El mar

Infinít llençol blau
amb l'horitzó d'ombra,
i onades immenses
que no acaben d'arribar.

Les ones sorolloses
que piquen a les roques,
i la brisa freda
que sento en despertar.

Els peixos tot nedant
semblen sínies,
i jo m'hi quedo bocabadat
veient-los fluctuar.

Dins del vent enfurismat
hi llisca un veler,
s'endinsa cap a l'infinít
i es perd mar endins.

Aroa Casadevall
(3r ESO)

Un record d'amor

Mor la nit i neix el dia,
passat ja el somni cruel
que desperta en el llac dels sentiments
i acaba en el riu de la vida.

Nous moments que
atreuen un petit gran sentiment,
amor,
instint bàsic de les persones
agradable però aterrador,
petit engany,
dolor constant
que cau com llàgrimes del dia.

He regalat els records al vent,
m'ha promès que els guardaria,
que no tornarien,
i aquest vespre
quan el sol s'amagava en l'horitzó
i la lluna despertava la bellesa de la nit,
el corrent lliscava entre els meus cabells,
acariciant el meu rostre,

mentre m'explicava
 que els records no es regalen,
 que són l'única cosa
 que no et poden prendre,
 l'única cosa que ningú pot viure com tu.

Meritxell Mas
 (4t ESO)

Records ignorats

Amics d'infància
 records entelats
 sento com es trenquen.

Esperant impacient el retorn del passat
 seguiré buscant el meu moment.

Constància permanent al teu costat
 sense obtenir el fruit desitjat.
 Silencioses llàgrimes corren dins meu.

Sentiments evaporats moren a la meva
 ment,
 tu els imites.
 Intento silenciar el plor de l'enyorança.

Núria Mas
 (4t ESO)(Accèssit)

Estimat amic,
Te'n adones?

La vida és una bonica
passejada sota la llum
de la lluna i les
estrelles...

Amic meu...,

Hem passejat plegats,
cadascú amb la seva
clau, sense deixar-la
mai sota l'estora.

De petits vam
aprendre, que el
millor abric és el del
pare..., i de la sort
que vam tenir...,

Hem anat creixent i
passejant..., pas a
pas..., ens hem

adonat que a cada pas
fem camí...,

I que cap camí es pot
fer dues vegades...,

Caminant...,
Caminant...,

Hem après que saber
perdre..., quelcom o
algú..., és més
important que tenir...,

Per què..., amic
meu..., no hem deixat
mai la clau sota
l'estora..., i amb
l'abric del pare...,

Hem après que saber
perdre..., ens costa
tant de vegades...,
que l'afany de tenir

poesia i

**Sant
Jordi**

per tenir...,

Ens fa perdre l'art de viure..., la imaginació de crear..., i de passejar sota la llum de la lluna, i les estrelles.

Estimat amic,
Te'n adones?

Tu i jo de petits vam tenir el millor abric..., l'abric del pare..., i ens va ensenyar que malgrat tot...,

Amic meu,

La vida és una bonica passejada sota la llum de la lluna i les estrelles.

Forte, ma non troppo

Un acord precís de somriures i rialles guarnit amb semitons de petons i abraçades han format un cant coral d'il·lusions conjuminades que al unís van avançant vers un forte, sincopades.

Un crescendo contingut amb cromàtics d'emocions va augmentant la tessitura dels seus dos compositors.

I entre cànon i duet enllacem totes les notes que el destí ens porta a pleret: unes suaus, les altres fortes.

Teresa Tordera

Andante de sentiments
per orquestra i vida
evitant els portaments,
amb notes clares i definides.

I un finale amb sordina
per acabar el concert
forte, ma non troppo,
piano
i ritardando.

Montse Vilaró

Recull de poemes

Nèixer plegats

Fa una volta al sol
vam néixer plegats.
Tu de catalana,
naltros d'africans.
Nedares a l'úter
lluny del nostre jaç.
Desitjos de mare,
de pare i germans,
omplien carpetes
amb somnis d'infants.
Lluís Vives

poesia

**Sant
Jordi**

Espurna

De nou l'espurna d'un nadó
 Per atiar el foc de vells i nous projectes.
 Tornen les rialles sense dents
 I les nits de son entretallada
 Ja tant se val ser més o menys pobres,
 Si vessem de joia quan estem junts.
 Un sol esguard al niu de criança
 Per saber que res,
 Ni ningú,
 No aturarà mai els qui volen créixer.

Lluís Vives

Amistat

Fatiga

Rialles

Injera

Cafè

Amunt

Esperança

Necessitat

Sida

Hipopòtams

Aromes

Orfenats

Misèria

Paciència

Límits

Encens

Rastafari

Tilahun

Dawit

Emèbit

LLet

Ufanor

Martha

Lluís Vives(Accèssit)

poesia

**Sant
Jordi**

El pinzell

Hi havia una vegada un pinzell. Era petit i gruixut i de color blau.

No el sucaven a la pintura mai, només envernissava un cop a la setmana.

Però un dia van haver de pintar una porta i el van fer servir. El pinzell es va posar content.

Xavier López
(1r EP)

El gat arruïnat

Vet aquí un racó de món on tenia nas tothom, hi havia un gat

ros amb uns ulls brillants i les orelles normals. I li va caure tot el pèl, i va pensar que ja li creixeria i que es vendria el pèl per fer jaquetes.

Primer va anar molt bé, però llavors no va tenir gaire èxit i va pensar obrir moltes botigues. I va tornar a tenir molt èxit. Però de cop van baixar les vendes perquè es va posar un altre producte a la venda i de moda i es va arruïnar.

Eduard Molist
(2n EP)

narració

**Sant
Jordi**

La guineueta

En un petit bosc hi ha un cau de guineus i cada dia les meves amigues i jo l'anem a mirar. Avui, sabeu què ha passat? Ha nascut una guineu!!! És molt bonica. La Joana, que porta una càmera de fotografar, li ha fet unes quantes fotos, la Irene, amb la seva filmadora, l'ha filmat durant una estona, i amb els meus binocles l'he pogut observar molt bé. La Irene que és una mica despistada ha agafat els binocles al revés!!!

Al cap d'una estona ha vingut l'amiga inseparable de la Irene, la Núria i totes li hem preguntat:

- Com és que no venies abans?
- - M'he despistat.

Llavors la Irene ha dit:

- Deixeu-vos de romanços i comencem a berenar que tinc molta gana!!!

Hem buscat un lloc i hem tret el berenar.

Són boníssimes les galetes que ha portat la Núria i la tortada que ha portat la Joana també és molt bona.

Sabeu què fa ara la petita guineu? Està llepant la melmelada que ha portat la Irene, quin riure!!! Però ja és molt tard i és hora d'anar cap a casa i explicar als pares què ens ha passat.

Ester Cànovas (3r EP)

La tortuga trista

En aquell temps que les tortugues tenien dents, hi havia una tortuga que mai a la seva vida havia pogut fer ous perquè tenia una malaltia amb un nom molt estrany, es deia CAXOIUIO i per aquest motiu no podia fer ous.

Un dia d'estiu, la tortuga estava molt desesperada i va pensar: "vaig a buscar els meus amics a veure si em donen una idea". Va anar a buscar els seus amics i l'hi van

dir si volia adoptar una tortugueta, i la tortuga va dir que sí.

Quan va haver adoptat la tortugueta, va decidir que es diria "TUGA", van ser molt felices i totes dues van menjar anissos.

Núria Esmarats
(4t EP)

Per què els galls canten al matí?

Abans els galls parlaven i vivien felços fins que un bon dia va arribar un dimoni que els amenaçava amb que si no li portaven menjar, se'ls menjaria vius. Per això els galls es van reunir i van proposar anar al seu castell. Quan van arribar van veure que hi tenia dos guàrdies a la porta. Van pensar i van proposar de pujar per una corda que hi havia a un costat del castell. Quan van arribar a dalt el dimoni els va veure i els hi va dir que si no tornaven per on havien vingut, els deixaria sense veu. Els galls no varen fer cas de les amenaces del dimoni

i varen continuar buscant la solució al seu problema. Tot buscant varen torbar la manera de que no es quedessin muts, però varen arribar tard, i el domini va complir la seva promesa. Però els galls cantant i fent-se els despistats, van veure que el dimoni es fonia. Quant varen veure que el dimoni es fonia els galls varen parar de cantar. Quan varen arribar van veure que els dimoni els estava esperant i es van posar a cantar, i el dimoni desesperat perquè es fonia va demanar perdó als galls i aquests varen decidir que el perdonarien demanant-li a canvi que no tornés a molestar-los mai més. Ara els galls no parlen al matí però si que els sentim a cantar.

Adrià Vila
(4t EP)(Accèssit)

narració

**Sant
Jordi**

El cuc poruc

En Poruc era un cuc molt poruc tal com deia el seu nom. Era un cuc de seda tot blanc i tou, feia cara de bon jan, però tenia un problema: no sabia fer capolls i no es podia convertir en papallona de seda.

La seva mare n'hi havia ensenyat, però ell no se'n recordava, tots els seus germans en sabien. Tenia tanta por que se'n riguessin d'ell, que no gosava demanar com es feia.

Un dia va conèixer un altre cuc, el cuc Megabrut. En Megabrut, en veure'l tan trist, li va preguntar què el preocupava i ell li va respondre que no sabia fer capolls, que tenia tanta por de fer-los malament que els esguerrava tots.

En Megabrut li va dir: "El truc és estar convençut que els faràs bé". Però el cuc Poruc llavors li va preguntar que si ell en sabia tant, com era que no fos ja una papallona. I el cuc Megabrut li va contes-

tar: "Perquè quan el vaig tenir acabat no em vaig recordar de ficar-me a dins". El cuc Poruc es va convèncer a ell mateix que es faria papallona, i al cap d'uns dies tots dos ja eren papallones.

Al final amb molt d'esforç les coses s'aconsegueixen.

Pol Puigdollers (5è EP)

L'avi de pagès

Caminava a poc a poc cada dia per la muntanya, era el seu exercici des de feia vint-i-cinc anys.

Ja no tenia tanta feina al camp perquè es va vendre les terres i el bestiar i es va poder comprar una casa gran i maca de pedra, construïda el 1853.

Com que era antipàtic i sorrut havia viscut tota la vida sol.

Els pocs cabells que li quedaven els tenia blancs, tot i que poca gent els hi

**Sant
Jordi**

havia vist perquè els duia tapats amb una boina. Tenia els ulls foscos i tristos posats en una cara de pocs amics plena d'arrugues, els llavis prims, la boca sense ni una dent... Això sí, sempre portava un bri de farigola penjant. Estava més sec que un clau i portava cada dia una camisa de quadres, una armilla i uns pantalons de vellut de color negre. La seva casa us la puc descriure amb una paraula: maquíssima, però ho faré més a fons. Era de pedra, amb unes teules molt velles, a dins, en entrar, hi havia una gran sala amb parets de fusta i pedra, el terra de fusta de la bona. A la dreta hi havia una porta que donava a un lavabo net i polit, a l'esquerra una altra porta que portava a la cuina, i mirant recte hi havia un menjador gegant amb una taula enorme, un sofà, una estufa, una tele i un joc de dards.

Adrià Vilalta
(5è EP)(Accèsit)

Com un petit Mozart

Wola!, o més aviat, hola!. Em dic Aurèlia. Voleu jugar amb mi? Però no a un joc qualsevol, es tracta de jugar a explicar una cosa que hagis fet i t'hagi agradat. Per exemple: un treball de plàstica, una història que t'hagis inventat, un moment especial... Va, començo jo. Us explicaré la història que figura al títol de la lectura: com un petit Mozart, una història, per a mi molt especial.

Això va passar fa uns dos anys, perquè m'agrada molt jugar i crec que la vida és un joc, per a mi és clar. Vet aquí que un dia a l'hora del pati jo i les meves amigues estàvem parlant sobre el que havíem fet el cap de setmana (jo sóc molt xerrameca). Tot seguit em va venir al cap de parlar d'un joc que m'havia inventat, es tractava d'imitar tan bé com podies un personatge destacat de fa molt anys. En aquell moment, inesperadament va aparèixer la Gurdun i el seu grup

d'amigues tanoques. Es va haver de ficar en la nostra conversa:

- Un altre dels teus jocs de nena petita! No en vull saber res!
- Doncs si no en vols saber res, per què has vingut?.
- Per tocar-te els nassos! -va afegir ella.
- No et fiquis amb el meu nas que el tinc molt bonic!
- Espera, fem un tracte -va proposar ella-. Juguem a aquest joc, però amb una condició, tu imitaràs el personatge.
- I un be negre amb potes rosses, maca!
- No m'interrompis, penso que seria divertit, perquè si tu ho fas bé i t'hi atreveixes, jo faré el ridícul fins que acabem l'escola.

Aleshores se'n va anar, i jo vaig comprendre que en aquell moment la Gurdun va saber com fer-me quedar en ridícul davant de tothom, i a mi això no

em va agradar gens, gens ni mica.

Em vaig sentir tan pressionada per aquell grup que vaig haver de dir que sí. A més, crec que les meves amigues creuen que sóc molt forta. Si hagués dit que no, no em vull imaginar què hagués passat. Més tard, a la classe d'història, vaig pensar: "Però, en quin embolic t'has ficat? Ara has de trobar el camí de sortida com més aviat millor". La professora va interrompre els meus pensaments i va cridar:

- Senyoreta Aurèlia, em podria explicar la revolució francesa?
- De seguida, surto a la pissarra?
- Sí ràpid aire, aire!

La tarda em va passar volant, i em vaig passar gairebé tota l'estona pensant quin personatge podria imitar, fins que vaig agafar l'enciclopèdia de personatges importants que té el pare Tot buscat, em va cridar l'atenció un nom que s'escriu Renoir, amb color blau, es veu que era pintor, però llavors vaig arribar a la lletra

narració

**Sant
Jordi**

M, la meva lletra preferida. Llavors vaig veure dos noms que eren iguals, eren Mozart, però un deia Leopold i l'altre Wolfgang Amadeus. Es veu que un era el pare i l'altre el fill, músics de molt prestigi i el fill molt conegut. Estava decidit, faria el petit Mozart, però tenia un problema, ell era un home i jo una nena, vaig pensar que ja el solucionaria. El primer que havia de fer era una transformació interna i externa, per això li vaig preguntar a la mare si encara estava decidida a tallar-me els cabells curts com un nen. Em va dir que sí, i a més es va posar contenta com un gínjol, tant que vam anar corrent a la perruqueria.

A l'escola tothom em va començar a fer preguntes que jo no volia respondre. Eren molt pesats, jo m'inventava respostes que no eren veritat: que no m'agradaven els cabells llargs, que això, que allò ...

El pitjor de tot va ser haver-me d'acostumar a anar classe de música i

escoltar molta música clàssica. El meu pare feia temps que em volia apuntar a classes de violí, piano i solfeig i vaig decidir que aquella era una bona ocasió. Al començament no m'anava gens bé però al final m'hi vaig acostumar i saps què et dic, que fins i tot m'agradava portar una vida tan musical.

Al matí quan em llevava, mirava a la meva tauleta de nit i feia el gest d'agafar una cosa per tapar-me el cap, però no agafava res. A l'escola caminava tota majestuosa imaginant que estava a l'època barroca, i que tota la gent portava perruca inclòs el professorat. A l'escola de música saludava al professor com si fos Beethoven.

Un dia la mare va anar a veure la tutora i li va explicar que tot l'interès per les mates i la llengua que tenia abans, s'havia fos, que ara només vivia per la música.

Tothom se'n va adonar fins i tot la Gurdun, per tant no li va tocar altre remei que admetre que havia perdut i que el trofeu

d'or era per a mi. Es va passar la resta de curs, tal com va prometre, fent de fifi, i jo no vaig deixar de ser un petit Mozart. Vaig guanyar molts premis de música, i tot per un simple joc.

Quan hagueu llegit aquesta història no em podreu negar que un instant pot canviar la vostra manera de pensar...

Bé, s'ha de dir, potser, gràcies aquest joc vaig millorar la meva vida. Va, ara us toca a vosaltres, endavant, expliqueu la vostra història que segur que també és molt interessant...

Helena Cànovas
(6è EP)

Perduda en els meus pensaments

Sóc en una habitació molt fosca. No sé si estic sola o hi ha gent al meu costat. Només veig una cosa, fosc. De cop, unes torxes penjades a les quatre parets de l'habitació s'han encès i per fi veig on

sóc. Estic sola. Veig una porta just al meu davant, camino cap a ella, l'obro i entro... Ara sóc en una habitació molt diferent a l'anterior. És una sala circular amb moltes finestres, però no hi ha res més que dues escales al mig; una va cap amunt i l'altra cap avall. Finalment em decideixo i trio l'escala que va cap avall. Baixo...

Ara em trobo en una habitació molt gran, enorme. Aquí hi ha poques finestres, però les parets, que són infinitament llargues, estan plenes de rellotges de sorra, de sol, d'agulles... A les altres habitacions tot era silenci, però ara el silenci es trenca a causa del tic-tac de tots els rellotges. Al final de l'habitació hi ha una porta. Corro cap a ella i l'obro. Estic en una altra habitació circular, però aquí totes les parets estan cobertes per milers de portes. Què faig? Quina trio? Estic nerviosa i desconcertada alhora. Al final em decideixo per la que tinc just al davant.

Ara mateix no em trobo en cap habitació,

narració

**Sant
Jordi**

sinó que sóc al principi d'un passadís que sembla molt llarg. Començo a córrer. Tot seria ben fosc si no hi haguessin unes torxes que fan molt poca llum. Fa deu minuts que corro i no he trobat res. Sento un soroll, com una sirena...

Obro els ulls i veig la meua habitació. El que sonava era el meu despertador, això vol dir que estava somniant. M'ha agradat aquest somni. Potser aquesta nit el podré continuar, vés a saber!

Gemma Romeu
(1r ESO)

Dins una habitació blanca

No recordava res. Tampoc hi sentia. Tenia un malestar, una sensació que mai abans no havia tingut. L'habitació, tot i ser blanca, semblava que girés al seu voltant. I la llitera, una olor familiar. Estava en un hospital. La ment li feia passar males jugades: ara recordava la seva primera patacada, i el

seu 10è aniversari, i quan es va treure l'EGB... Li havia sortit tot bé a la vida. I ara estava allà, estirat a una llitera d'hospital sense saber per què. Se sentia pesat, dens, molt dens, fins que va caure en un profund i dolç son.

Ara l'envaïa una nova sensació: flotava? No ho creia.

- Rick, però què fas? No veus que no estàs sol!? Som un equip, per si no ho recordes!
- No necessito ajuda, capità, em sé espavilar sol!
- Les línies de l'enemic estan molt ben col·locades, Rick. No podem avançar les nostres, si anem amb aquesta dispersió.
- "Novato", no t'hi fiquis! Aquí no manes a ningú!
- No tenz dret a posar-te amb en "Nano". Aquí tampoc manez tu.
- Vinga, vinga, no ens posem així, Pavlovitx. "Nano", tu col·locat a

narració

**Sant
Jordi**

l'extrem dret; Pavlovitx, tu a l'extrem esquerre; Rick, tu i jo atacarem per sorpresa des del centre. Les nostres línies defensives estan protegides.

Anaven perdent. Ara començava a recordar coses, fets. Dormir li havia anat bé. Se sentia feliç. Dormir no li havia agradat mai. Quan era petit havien entrat a robar a casa seva quan era de nit. Aquell dia s'havia hagut de quedar sol a casa. El seu pare s'havia quedat a l'hospital amb la seva germana. La Martha. Havia anat a la discoteca de la ciutat i l'havien drogat amb una dosi molt elevada. Li estaven fent testos i anàlisis per comprovar que el seu organisme no hagués quedat danyat. Ja gairebé no recordava ni quina cara feia ara. Entre els múltiples desplaçaments que havia de fer per ... Un altre cop, l'escalforeta de les mantes que el recobrien el van fer esclau de la son.

- Primera línia abatuda! Visca! Hem de remuntar el terreny perdut.
- Capità, ho hem aconseguit!
- No cantiz fictòria maza aviat "Nano", les cozez encara no eztan dezididez.
- Exactament la mateixa tàctica que volia proposar, capità ...
- Ara no éz hora de renegar de ningú, Rick.

Un espai de temps incalculable li va passar pel davant. Li tornava a fer mal el cap. Li semblava que estigués com al principi.

- Capità!!! Es troba bé!? Capità!!!
- No et preocupiz "Nano", no l'han ferit de gravetat. Però el millor que podem fer per ell ez arrezerar-lo a les bandez on hi hagi alguna protecció. Dezprés haurem d'ezparar que l'ajudin. Nozaltrez hem de zeguir o el que ell ha acozeguit zerà en va.

narració

**Sant
Jordi**

- Sí ...

Tornava a sentir-se viu. Suava. Allò no era un somni. N'estava segur. Un record? Aquella gent no li sonava de res.

...

Una llum blava com el cel en un dia de vent, semblava que li volgués ensenyar alguna cosa. Ell ho ignorava tot, ara. No estava per brometes fantasioses. Per altra banda sentia la necessitat de veure alguna cosa que li aclarís la ment. Llavors ...

- Riiing, riiing!
- Doctor, els últims controls mèdics del pacient no detecten cap anomalia positiva o negativa. Vol mantenir-lo "connectat" encara?

Lluitava amb forces per vèncer la pressió invisible que el subjectava en aquell llit negre. Sentia les veus, veia les ombres,

però era incapaç de projectar cap senyal de vida no vegetal.

La impotència es va anar apoderant d'ell. Es rendia? Allò no era propi del que li havien ensenyat ... Les parpelles es movien!

- Sort que no l'hem "desconnectat", infermer! Aquest home està viu!
- Què li passa, ara? Per què només pot moure les parpelles?

Això mateix es preguntava ell. Què li passava? Què li havia passat? Qui eren la gent del somni? Qui era ell?

- Després de 2 anys en coma, no et quedaries encarcerat, tu?
- Sí, té raó doctor.
- Ara el que hem de fer és avisar els terapeutes i la psicòloga. Està conscient, ens està sentint, així que millor que actuem ràpid abans que

...

narració

**Sant
Jordi**

Una setmana més tard, David Selva tenia totes les respostes a les seves preguntes. Feia dos anys escassos, mentre jugava un partit de futbol per a aficionats amb els seus companys d'enginyeria, havia sofert un greu accident. Un defensa de l'altre equip l'havia envestit sense voler, però ell havia rebut una greu contusió cerebral que l'havia deixat en coma. La seva família havia decidit deixar-lo "connectat". No havien volgut perdre l'esperança que algun dia tornaria.

PD: En David va oblidar per complet el somni que durant dos anys l'havia turmentat: uns homes jugant un partit, o més aviat, disputant un joc que s'havia convertit en una batalla per sobreviure.

Marina Rierola
(2n ESO)

Amors d'estiu

I era allà amb la mirada perduda, com cada vespre. El refrec de la faldilla vermella amb les seves cuixes feia que el vent, tallés amb tall perfecte la delicada vestimenta que amb molta cura, potser massa, havia estat confeccionada. Esclats llunyans d'ones a les pedres més properes al far, desencadenaven un seguit ritme, marcat per tènues notes menors en un piano vell de noguera. Delicadament, mirava per últim cop la seva pell. Aquella pell que sempre havia fet olor a llimona, amb la que amb tants pocs dies havia après a estimar potser infinitament. Jugava fràgilment a recórrer cada centímetre del seu blanquinós cos amb les seves mans de violinista. Aquella pell, que tan anhelada havia estat reposava ara, plàcidament envoltada de sorra fina de platja a les espatlles de la mar...

Aquell dia era l'últim, potser durant

narració

**Sant
Jordi**

tot un llarg i buit any, i ella ho sabia, i ell també, tot i que forçadament es tapaven els ulls amb esperança.

Com cada dia al vespre, les dues ànimes es trobaven acaronades per la fràgil llum dolça d'un color taronja, tonalitats de roses, i de fons, algun que altre pigment rogenc. Gran gegant cruel grogós, que minvava sens falta de ningú.

Els seus cors bategaven amb força, batecs al pit de cada un, i era llavors quan amb molta cura, la seva mà, aquella mà tan fina, plena d'anells i de gomes velles que per a ella significaven tot un món, s'enfilava tímidament per la panxa del noi, podent així notar la espiració, quan entrava dins la seva boca refugiada al front de la noia.

L'altra mà, quedava lliure per fer real un dels seus plaers preferits: jugar amb els seus llargs cabells. Amb tendresa, posava els cinc dits de la mà dreta, sobre el cap del seu estimat, a poc a poc, procurant evitar el mal, enfonjava

la maneta agafant així tots els cabells, i baixant la mà lentament fins les infinites puntes, on ella desfeia algun que altre nus.

Siluetes envejables es movien sense pressa per la platja. De tant en tant, alguna rialla afogada trencava el silenci del port. Però aquella nit, era l'última vegada que escoltaríem ls rialles, ja que l'endemà, la noia, marxava del poblet de la costa a les nou del matí. Tota aquella màgia viscuda en infinites nits d'estiu, abandonava el conte de fades per tornar a la realitat. Entrada la nit, algun vidre de llàgrima es trencà. Princeses que deixaven el regnat, i prínceps que es quedaven sense elles. Sempre recordaré la cara de la noia, en dir, sanglotant, un llarg, profund i intens t'estimo en mig de l'abraçada més dolça que hàgim pogut donar mai a algú. I ella a l'esquerra, i ell a la dreta. Caminant a pas forçós, es giraven cada tres segons, per comprovar que l'altre encara hi era... I recordant tot

narració

**Sant
Jordi**

l'agost que havien passat junts. Els dos pensaven en la pel·lícula ... Aquella que els dos es giraven de cop i es tornaven a abraçar i a estimar. Però allò no era cine, i per desgràcia dels dos, cap ho va fer. Res era com aquella nit d'estiu que tant havien somiat. Un adéu amarg, acompanyat per àcides llàgrimes, havia estat el seu únic final.

Laura Barceló
(3r ESO)

A l'extrem de la realitat

Una dona està asseguda sola en una casa. Sap que no hi ha ningú més al món: tots els altres éssers han mort. Truquen a la porta.

La partícula de segon que van trigar a obrir-se les glàndules suprarenals de la dona i injectar el seu tens cos amb adrenalina li va semblar estrany i aliè. El món que l'havia estat rodejant aquests

últims dies era un món quiet, fred, mort ... La dona havia passat la gran majoria del temps dormint sobre qualsevol superfície digna d'estimar-se sobre, ja que el món era ara una gran massa de ferralla, runa i, desagradablement, sang i carronya. Gairebé no quedava menjar i la dona es negava a temptar-se, sent una cristiana molt creient, cap al canibalisme. I encara menys quan els seus companys humans estaven destrossats i mutilats d'una manera que ella creia inimaginable. Van tornar a trucar la porta.

La dona aquest cop va fer un salt a la cadira, la qual havia sobreviscut miraculosament a la destrucció que havia tingut lloc a la Terra fa poc. Va decidir amuntegar el seu coratge i dirigir-se cap a la porta. Va decidir ser forta. Com sempre li havia dit el seu pare, *«si per un pany veus l'esperança, no esperis que s'obri la porta sola»*. En aquests moments la dita tenia més significat que mai. A l'altre cantó d'aquesta bruta i polsosa por-

narració

**Sant
Jordi**

ta hi podia haver esperança. Encara que, evidentment, també hi podia haver mort. Sabia que s'estava arriscant. Fa uns dies no hauria tingut el valor de fer-ho. Però ara no li quedava res. Tots els seus familiars i amics estaven morts, i ella mateixa ja començava a notar com la seva pròpia vida flaquejava. Se sentia com una canya de blat enmig d'un huracà.

Per tercer cop van trucar a la porta, aquesta vegada amb un aire d'impaciència.

No s'ho va pensar dues vegades. Es va aixecar d'un salt, va prendre aire, tastant cada partícula d'oxigen amb el seu nou olor a mort, i es va llençar cap a la porta. La va obrir d'una forta tibada, aixecant petits huracans de pols per tota l'habitació, i va contemplar sense alè el desconegut que l'esperava al destrossat porxo de la casa.

-Bon dia, sóc l'inspector d'hisenda.
La dona s'havia quedat bocabadada,

mirant astorada l'home que es trobava davant seu.

-Bo... Bon dia... -va aconseguir tartamudejar finalment.

-Vostè és la senyora... -l'home va treure un grapat de folis d'una carpeta que havia estat

portant sota el braç i els va començar a fullejar, arrugant el front- Vila? -va demanar finalment.

La dona va començar a recordar com odiava el seu nom, però va decidir no fer-ho, ja que era senyal que encara hi havia vida al món. El seu nom vivia. Ella vivia. Després d'uns segons va assentir lentament amb el cap.

-Fantàstic! -va dir l'home, feliç com una persona a punt de casar-se el dia del seu aniversari. -Doncs si li sembla bé començaré la inspecció de la casa, d'acord?

La dona volia explicar-li a l'home que aquesta no era la seva casa, que havia estat destruïda i ella va acudir aquí per

narració

**Sant
Jordi**

por al món exterior. Desafortunadament encara es trobava sense paraules, i l'inspector es va quedar a la casa, encara somrient.

Va passar una llarga mitja hora, en què l'home saltava d'una habitació a l'altra com una cabra hiperactiva en un enorme camp de la seva gespa preferida, mirant armaris, comprovant si l'aigua dels lavabos funcionava, passant el dit per sobre les empolgades taules on hi deixava les marques del dit com si es tractés de les parets del Prestige ... Durant tot l'escorcoll la dona el va anar seguint, encara sense saber què dir. Aquest home li presentava un món de possibilitats: esperança, companyia, amiatat, o fins i tot alguna cosa més que amiatat ... Podria ser qui l'arribés a fecundar, l'ajudés a criar els seus fills. Podrien arribar a ser coneguts com la història el Gènesi del Segle XXI ! Totes aquestes imaginacions volaven com mosques per la ment de la dona. Però e sobte, va sentir unes

paraules que la van fer tornar al món real.

-Bé ... Tot sembla estar en ordre. Excloent la molssa dels lavabos, l'aigua marró vermellosa, els cadàvers de la nevera, les rates mortes del menjador, les molles sortides dels llits i sofàs, el canelobre caigut de la sala d'estar, l'ordinador sense torre, ... La televisió és una mica antiquada, però és igual, diria jo que té les possibilitats d'una bola de neu a l'infern per a mostrar-li quelcom, ... Ah si ! I respecte a la gallina morta a la banyera, no l'importaria remoure-la, veritat? No és que faci molt bon decorat ... Bé doncs, moltes gràcies per haver-me atès senyora Vila, que passi un bon dia, fins després!

I amb aquelles paraules es va girar, va sortir per la porta, tancant-la darrera seu, cosa que va aixecar més remolins de pols, i la dona escoltava com les seves passes s'allunyaven. Va ser llavors que es va adonar que la seva única possibilitat de sobreviure, o almenys de

narració

**Sant
Jordi**

tenir un amic, o descendència, s'estava esvaint després d'haver inspeccionat aquesta destrossa en la casa, i ella l'estava deixant escapar! Va donar n gran pas cap a la porta, i la va obrir d'una forta tibada mentre cridava:

-Esperi!

Anava a dir més coses, però es va adonar que no hi havia ningú. El carrer estava desèrtic. No hi havia ni tan sols signes de que hi hagués passat algú per sobre la pols del porxo. Es va girar cap a la casa, i tal com s'havia imaginat tampoc hi havia petjades al terra. Només les de les seves sabatilles esgarrades, donaven voltes per la casa. Va sospirar tristament, i després d'uns segons va tornar a mirar cap a la porta, al carrer. Tots els cadàvers encara hi eren. Les cases encara estaven en runes. Finalment, es va girar, i lentament va tornar cap a la cadira sobre la qual havia estat asseguda quasi tot el dia. En seure va col·locar la cara entre les seves mans i va començar a plorar.

Paul Sanchez
(3r ESO)(Accèssit)

Alguna cosa més que una illa

La marea pujava mentre jo, sense immutar-me, sentia com la mar balancejava les seves onades i cruixien sota les meves orelles. Era una nit tranquil·la, semblava que tot fos al seu lloc, les estrelles dormien sobre un cel clar, la lluna reia mentre jugava amb un estel entremaliat, i jo contemplava aquell viatge en solitari en què m'endinsava cada nit. Sentia que era lluny de tot, en aquella platja sense que ningú espatlless aquell silenci aclaparador. Cada nit, m'agradava marxar de la caseta i endinsar-me en un món inexplorat per a molts estiuejants d'aquella petita illa. En una nit de 1990, la petita illa del Mediterrani va trontollar, els llamps i els trons rugien mentre feien amagar les

narració

**Sant
Jordi**

últimes estrelles que gosaven treure el cap, la mar estava exaltada.

En un hospital humil del cor de Menorca, Júlia Pons iniciava una nova vida. En aquella vetllada, la mar i el cel varen persistir exaltats. Una noia forta, va emprendre un camí, que sense que ella en sabés res, la duria a ser la causa de molts trastorns meteorològics inesperats.

. . .

Una nit mentre fèiem sa baraneta a casa es conco Nicolau, jo vaig decidir explicar la meva partida cap a la Península. Portava molt de temps somniant aquell viatge i estava decidida que res ni ningú m'espallés el meu somni! El que no sabia era el que m'esperava...

. . .

Aquell matí la mar estava molt esvalotada, plovia molt i la boira era totalment opaca. Mai havia agafat un avió i aquell matí tampoc l'agafaria. Tots els mitjans aeris i marítims van ser suspesos, no podia marxar ningú de l'illa ja que les

condicions meteorològiques ho impedièn. Qui podia pensar que to allò era culpa de que jo, Júlia Pons, volgués partir de la meva illa?

Tot era molt estrany ... Varen anar passant els anys, i cada vegada que intentava partir de Menorca, m'era impossible, sempre per causes meteorològiques. Una nit, mentre la marea pujava i jo, sense immutar-me, sentia com la mar balancejava les seves onades i cruïxen sota les meves orelles, vaig saber que, aquella nit era especial. Era una nit tranquil·la, semblava que tot fos al seu lloc: les estrelles dormien sobre un cel clar, la lluna reia mentre jugava amb un estel entremaliat ... En aquella preciosa nit, vaig sentir que des del fons de tot d'aquella tranquil·la mar, en sortia una veu serena, entenedora, relaxada. Mentre parlava seguia la cantarella de les onades i em deia: Júlia, tu vas néixer aquella nit de tempesta en què Menorca s'amaga del mal temps. Cada vegada

que et vols allunyar del teu indret, Menorca plora...

Aquella veu es va fondre entre l'onada d'escuma que m'acariciava els peus. Eren al·lucinacions? Estava somiant? Des d'aquella nit, na Júlia, va comprendre que néixer en una illa com Menorca, representava molt més que viure, per a ella volia dir: estimar-la, tal i com Menorca se l'estimava a ella!

Maria Puiggròs
(4t ESO)

Monòton, però necessari

Aquell somriure s'ha transformat per donar pas al dolor un altre cop. He tornat a caure en el pou negre de la innocència sense adonar-me que aquell lloc ja m'era familiar, havia estat allà just el temps de tancar els ulls i tornar-los obrir, mentre era feliç: innocència! Massa dolor en tan poc cor, no puc seguir així. No em porta

enlloc, però la felicitat tampoc és un camí que pugui escollir en aquests moments, o sí? Em costa massa, no he lluitat mai a contracorrent i el primer cop que tinc aquesta oportunitat li giro l'esquena, sóc una persona sense recursos ni ganes de seguir endavant. M'agrada viure en aquest pou? No crec, però en aquests instants l'aigua ja torna a ofegar-me. Demano perdó a les persones que amb paraules dolces han fet de mi el que sóc. Massa endins porto la tendresa: la deixo veure quan no toca i l'amago quan cal. Per què no deixar sorgir paraules amables quan la persona és amable? Per què no deixar-me emportar pel vent i les seves paraules suaus que m'envolten el dia de núvols de sucre mentre la vida s'escorre entre els meus dits?

Al final massa gestos i pocs sentiments entre tu i jo, simplement és cosa del soroll confós de l'amor que em torna a enganyar.

narració

**Sant
Jordi**

Segueixo intentant ser única per un moment, però l'originalitat d'ella em sobrepassa.

Sóc diferent, però no especial, sóc jo mateixa i ni sent jo sóc el que m'agradaria. No puc continuar mentint-me i enganyant-me amb falses paraules de «reconfort», no puc continuar negant-vos la veritat i cobrint el silenci amb un soroll que només demostra la meua por de somriure i deixar-vos seguir els vostres camins. No crec que tot continui com abans. He canviat de pensament: distància i amistat no és compatible. Estar a prop teu i amistat no és compatible. Pot ser que em plantegi que l'única compatibilitat és estar allunyats sentint la punxada de les teves passes allunyant-se darrere meu, mentre el suau calfred dels records em supera.

No crec poder seguir així però, per què pensar que tot tu ets la meua vida i la meua mort?

Per què voler afirmar que em treus l'alè que em deixa respirar i per què dir clarament que ets la droga que em manté amb aquella esperança de poder-la deixar.

Mai es pot tenir una cosa que no és de ningú, per tant, mai he pogut tenir el teu cor perquè no crec que mai hagi estat teu... Sempre ha estat d'ella, d'una persona que admiro perquè és l'única capaç de deixar-te fer fluir els sentiments envers els ulls foscos i esperançadors... Ella... Sempre aquesta paraula voltant el meu cap, massa ple de desenganys i pors, massa buit de passions i d'estimació.

Sento haver-te contemplat amb la mirada encantada pels teus ulls, sento no haver aprofitat les carícies del sol mentre la fredor m'envoltava, sento no haver pogut volar i haver-te tallat les ales, sento no haver canviat i sento no haver pensat en què tu tens somnis i esperances que he

narració

**Sant
Jordi**

acabat desfent sense motiu. Perdó per donar-te el meu cor amb uns sols mots, perdó per aquelles postes de sol entre parets, perdó per no deixar-te olorar les estrelles i perdó per demanar-te aquell forat negre en què no volia caure.

Sóc així. Les portes estaven tancades i per la màgia que desprenen les teves mans s'han obert sense tocar-les. Només amb un sol toc m'has donat l'oportunitat de deixar flotar la meva ment entre noves idees d'un futur millor.

Sons que ressonen al meu cap, imatges que em recorden què hi va haver ahir, però no sabem com serà el demà, comoditat entre milers de desconeguts i jo segueixo mirant amunt, al cel, on ets tu, àngel meu.

Ara sí, per sempre, o fins mai? Al final, després de paraules i paraules he decidit, hem decidit..., has decidit..., que

el joc s'ha acabat. Gràcies per fer-me jugar hores i dies, instants de glòria i moments de dolçor. Sigues feliç i perdona per haver intentat pensar que no havia estat gaire important dins del teu cap.

Mònica Rovira
(4t ESO)(Accèssit)

Una nina, un tresor

S'acaba l'actuació del primer dia. El pare, juntament amb els altres balladors i balladores saluden i enmig dels aplaudiments em sento important aguantant la bandera de Catalunya.

Ara toca estona lliure. Mentre els grans parlen una estona per decidir on volen anar, jo estiro el paquet de galetes que la mare porta a dins de la bossa. El paquet està una mica rebregat i les galetes una mica esmicolades perquè gairebé no ens cabien dins la maleta però mmmm... que en són de bones!!! Només fa dos dies que hem

narració

**Sant
Jordi**

arribat però ja trobo a faltar el menjar d'allà. Sé que estem a un altre lloc, lluny de casa, perquè hem tardat dos dies a arribar-hi. Però no entenc ben bé a on som. Sé que es diu Polònia, i que hem vingut a ballar a un festival folklòric, res més.

Em sento estranya en aquest lloc. No entenc a la gent i cada aroma i olor nova desperta sensacions molt especials dins meu.

El pare em dóna la mà i em fa seguir amb la resta de grup, mentre m'agafa el paquet de galetes, ara ja buit.

- Anirem a un petit mercat que hi ha al final del carrer.

Poc a poc puc anar sentint una olor que m'és familiar; l'olor del mercat de fruites i verdures que fan a la plaça de darrera de casa dels avis cada setmana. Tanco els ulls, em sento segura agafada a la mà del pare, i imagino que sóc al meu poble. Com m'agrada aquesta sensació.

- Nena, obre els ulls, que cauràs!!!- El pare m'estira el braç i fa que torni de cop a la

realitat.

Els meus ulls se sorprenen davant d'aquell bonic mercat amb parades de fusta amb teles de colors.

Tot d'una veig que els grans assenyalen cap a l'altra banda del carrer.

Giro el cap i veig un senyor, força vell, amb un cistell ple de peres. Ens hi acostem perquè un noi del grup diu que li vénen molt de gust.

Tots se m'han posat al davant i no puc veure res. Només tinc sis anys i no arribo a enlloc! Així és que passo per entre les cames fins que el meu nassarró arriba just davant del cistell. Aquell senyor em mira i em somriu. Agafa la cartolina que porto penjada al coll amb un cordill i somriu.

Comença a parlar i a posar peres dins d'una bossa. Me les acosta perquè les agafi. De sobte sento que m'estiren altre cop pel braç i m'aparten. No em deixen agafar-les. Parla amb molts gestos amb els grans i ells fan el mateix. Què deu passar? No entenc res.

narració

**Sant
Jordi**

La meva cara de no haver entès res fa que la mare m'expliqui el què ha passat. Resulta que el senyor veient a la cartolina del festival que venia de tan lluny i que era tan menuda m'ha volgut regalar les peres.

- I perquè no me les heu deixat agafar? – pregunto jo, sense acabar d'entendre res.
- Perquè segurament era tot el que tenia aquest senyor per poder fer uns dinerets i comprar alguna cosa per alimentar-se i per abrigar-se a l'hivern.

M'explica que estem a un país que han tingut molts problemes i que ara no tenen gaires diners. No ho acabo d'entendre però dins meu em queda una sensació de tristesa.

Més tard, ja de tornada cap a la universitat on vivim aquests dies, veig una nena amb una nina. No és tan maca com les meves. És una nina vella i bruta fins i tot amb la roba estripada. Però aquella nena l'agafa amb força i se la mira amb un somriure als

llavis. Segurament que se l'estima molt. Suposo que els nens i les nenes d'aquí, igual que aquell senyor gran que hem trobat fa una estona, no tenen gaires coses.

Em quedo fixada amb la nina quan de sobte sento que em tornen a estirar la cartolina del coll. És una senyora amb la cara arrugada i vestida amb robes velles, em fa pensar amb la castanyera que va venir a l'escola el curs passat quan feia primer. Porta la nena agafada de la mà, deu ser la seva àvia. De sobte es posa la mà que té lliure al cap i pronuncia uns quants cops el nom del país que veu escrit. Agafa de revolada la nina i me la planta sobre el pit. Ara jo ja sé de què va. Me la vol regalar! Faig que no i li torno però no ho vol. La nena arrenca a plorar. Ara entenc el que passa i no estic disposada a quedar-me aquella nina de cap de les maneres. És la seva nina, el seu tresor. Aconseguim marxar sense la nina, mentre sento els plors de la nena que es van apagant.

Em poso trista. Sóc petita i no entenc

narració

**Sant
Jordi**

perquè hi ha gent que ha de viure així.
 El primer dia de festival ha acabat i és hora de dormir i agafar forces per demà.
 Em poso al llit i poc a poc m'adormo abraçada, més fort que mai, a la nina que m'acompanya en aquest viatge, i amb la imatge de la nena plorant desconsolada en veure, per uns instants, que perdia tot el que tenia.

Han passat molts anys ...
 Ara ja sóc gran, i puc entendre moltes de les coses que van passar durant aquella estada a Polònia.
 Mai se m' esborrarà el record d'aquell viatge...
 D'aquella nina...
 D'aquella nena...

Núria Garriga

Tocats pel cel

Devia fer molt de fred perquè el cel, ple de boira grisa i humida, em refregava el cap.
 Només caminava pel carrer...Jo era un Patufet.
 Un home baixet, grassonet, cara rodó i amb un bastó.
 Anava caminant i anava pensant que devia ser una nit especial perquè tothom estava a casa seva, content i alegre, amb les persianes enlaire i els llums encesos.
 Jo caminava a poc a poc mirant la solitud dels espais que anava deixant enrera.
 Jo també estava content i feliç.
 Jo vivia en solitud en una casa d'un carrer estret i llarg i amb un hort molt gran i mal cuida't.
 Jo tenia la casa per escombrar i fregar, la cuina feta un fàstic i la roba per rentar de feia no sé quan.
 Jo vivia feliç així. Recordava els anys d'infantesa quan vivia amb els meus pa-

narració

**Sant
 Jordi**

res i jo només menjava sopes i més sopes. A cada àpat sopes perquè la meva mare només sabia cuinar...

Sopes.

El meu pare es passava el dia al camp.

Jo no anava a l'escola i ningú em va "ensenyar de lletra". Em passava el dia dormint, jugant amb pedretes, enfilat dalt dels arbres, caçant grills i ficant els peus al rierol que hi havia al costat de casa.

Jo estimava molt els meus pares i ells m'estimaven molt a mi.

Cada vespre quan arribava el meu pare del camp el rebia amb uns alegrois emocionants.

I cada dia quan acabàvem de sopar... sopes, sortíem a fora a mirar el cel.

Jo escoltava les històries inventades i magnífiques del meu pare.

Jo escoltava la frase que deia nit rera nit la meva mare abans de tornar entrar a casar i anar-nos a dormir:

- Estem tocats pel cel! I això fa que visquem tan feliçment.

Aquella nit només caminava pel carrer perquè abans d'entrar a casa a dormir em toques el cel i pugues continuar vivint... feliçment.

M. Rosa Cuní (Accèssit)

narraci

**Sant
Jordi**

excés de pes, obesitat, hipertensió, colesterol, diabetis, anèmia, malalties digestives, malnutrició?

Tracta el corral de la Osa. Anem a parlar amb el legista XEIRI!

QUIN PIS VOL????

SOLUCIÓ EFECTIVA I ECONÒMICA A LA MIDA EXACTA DE LES SEVES NECESITATS.

QUIN DÚPLEX VOL???

NO T'ARRISQUIS EN DEMANAR UNA PIPOTECA SENSE PARLAR ABANS AMB NOCATAL!

QUINA CASA VOL???

TRUQUINS, NO HO DUBTI, NO TENIM!!!

www.laclauosona.com

IMMOBILIARIA VICENC LLEDO
ASSESSOR IMMOBILIARI

laOclau
GRUP IMMOBILIARI

mmo GRUP
ASSESSOR IMMOBILIARI

Vicenc Lledó Inmobiliària
C/ Barcelona, 36 - 08551 - Tona
93 812 55 00

La Clau
C/ Major, 23 - 08550 - H. de Balenyà
93 882 14 20

Immo Grup
Rbla. Hospital, 44 - 08500 - Vic
93 883 45 05

Sant Jordi

aim
Academia d'idiomes

Marqués de Peleplat, 7
Tel. 93 881 24 63
08540 CENTELLES
C. Maslisses, 7, baixos
Tel. 93 812 43 61
08551 TONA
E-mail: aimbusiness@yahoo.es

**Calcats
Alba**

C. Major, 10 - Tel. 93 887 01 99
08551 TONA

CHANDRE

**Tapissaria
Cortinatges
Tendals**

Barrut Cendrós 4070
E: 08540, 48 1 28
Tel: 93 887 879 414
08551 Tona (Barcelona)

MOBLES PIRINEUS S.C.C.L.

Fàbrica: C. Indústria, 5ts.
08551 TONA
Tel. 93 887 04 71
Fax 93 887 02 29
E-mail: moblespirineus@terra.es

Boliga: C. Osona, s/n.
08551 TONA
Tel. 93 812 54 38
Fax 93 812 54 38

LA COPIER-OSONA, S.L.

Ctra. de Rodó, 48 (baixos) 08508 VSC
Tel. comercial: 93 889 34 43 Fax: 93 889 00 42
Tel. servei tècnic: 93 889 34 43
e-mail: copier-osona@copier-osona.es web: copier-osona.com

venta, reparació i lloguer d'equips
ofimàtics, informàtics i audiovisuals

DIGITAL SOLUTIONS

Equip-Vic
EQUIPAMENTS
HOSTALERIA I PASTISSERIA

BOLIGA, EXPOSICIÓN I IMAGETERIA: C/ Sant Jordi, 8 2º, 085 51 VINAIA
Tel: 93 812 20 00 + Fax: 93 812 03 00 + 08551 TONA
BOLIGA I EXPOSICIÓN: C/ R. de Sant, 11 + Tel: 93 889 41 49
Tel: Fax 93 889 41 00 + 08551 VIC
e-mail: info@equipovic.com

**PASTISSERIA
FORN DE PA**

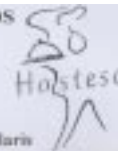
EL CASTELL
Tomàs i Carme

C. Amèrica, 21 - Tel. 93 812 40 69 - TONA

**HOSTELERIA DE SERVICIOS
COLECTIVOS, S.A.**

C. Còrrego, 612, Ent. 08025 BARCELONA
Tel. 93 455 13 07 Fax 93 459 23 74
E-mail: info@hostesa.com

Servici d'hostaleria en general per a:
Col·legis - Residències
Empreses - Centres hospitalaris

CENTRE DE PSICOLOGIA DE VIC

Montserrat Clapera - Herminia València

**CENTRE D'ORIENTACIÓ, DIAGNÒSTIC
I TRACTAMENT PSICOLÒGIC**Infantil - adolescents - adults i família
Reeducacions psicopedagògiques

Rbla. Hospital, 7 desp. 3 - VIC Tel. 93 885 20 94

PULIT SA**DE NETEJA
I CONSERVACIÓ**Ctra. de Roda, 81
Tel. 93 889 33 78 - Fax 93 889 80 85
08500 VIC (Barcelonès)

puigdollers
CANSALADERIA
c. Major, 17 - tel. 93 887 81 48 - Fax 93 887 14 32
puigp@telefonoset.com - 08511 TONA

FLORA - MUSEU DEL FA
Joaneta Solé - Miquel Ibáñez
especialitat de pagès C/ Major, 54
Tel. 93 887 94 22 08511 TONA

maite aumatell*interiors i disseny*c/ Major, 26
08551 TONA
tel. i fax. 93 887 14 52
maite@maiteaumatell.comdisseny d'interiors - botis connectats - col·legi tècnics
mobles cuntes - bonics aparells fotogràfics i anagrames
plànols d'instal·lacions-seguiment d'obres d'obra artístic**EL TEU ALBUM IMPRES I
DISSENYAT PER TU !!**DESCARREGA GRATIS EL PATRÓNAMA A
www.hofmann.es

el teu codi 202434

**Sant
Jordi**